

El pessebre, un Evangeli viu

Dv, 20/12/2019 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència General 18 de desembre 2019

Catequesi: *El pessebre, Evangeli domèstic*

Estimats germans i germanes, bon dia!

D'aquí a una setmana serà Nadal. Aquests dies, mentre correm a preparar la festa, podem preguntar-nos: "Com m'estic preparant per al naixement d'aquell que celebrem?". Una manera senzilla però eficaç de preparar-se és *fer el pessebre*. Aquest any jo també he seguit aquest camí: [he anat a Greccio](#), on Sant Francesc va fer el primer pessebre, amb la gent d'allà. I [he escrit una carta](#) per recordar el significat d'aquesta tradició, què significa el pessebre en el temps de Nadal.

El pessebre de fet «és com un Evangeli viu» (Carta. ap. [Admirabile signum](#), 1). Porta l'Evangeli als llocs on es viu: a les cases, a les escoles, als llocs de treball i als llocs de trobada, als hospitals i a les cases de repòs, a les presons i a les places. I on vivim ens recorda una cosa essencial: que Déu no s'ha quedat invisible al cel, sinó que ha vingut a la Terra, s'ha fet home, un infant. Fer el pessebre és *celebrar la proximitat de Déu*. Déu sempre ha estat a prop del seu poble, però quan es va encarnar i va néixer, es va fer molt proper, molt més proper. Fer el pessebre és celebrar la proximitat de Déu, és redescobrir que Déu és real, concret, viu i palpitant. Déu no és un senyor llunyà o un jutge distant, sinó que és Amor humil, que ha baixat fins a nosaltres. L'Infant en el pessebre ens transmet la seva tendresa. Algunes imatges representen l'"Infantó" amb els braços oberts, per dir-nos que Déu ha vingut a abraçar la nostra humanitat. Aleshores és agradable estar davant del pessebre i confiar-li la vida al Senyor, parlar-li de les persones i de les situacions que portem en el cor, fer amb Ell el balanç de l'any que s'està acabant, compartir les expectatives i les preocupacions.

Al costat de Jesús veiem la verge Maria i Sant Josep. Podem imaginar-nos els pensaments i els sentiments que tenien mentre l'Infant naixia en la pobresa: alegria, però també consternació. I també podem convidar la Sagrada Família a casa nostra, on hi ha alegries i preocupacions, on cada dia ens despertem, esmorzem i som propers de les persones més estimades. El pessebre és un *Evangeli domèstic*. La paraula pessebre literalment significa “menjadora”, mentre que la ciutat del pessebre, Betlem, significa “casa del pa”. Menjadora i casa del pa: el pessebre que fem a casa, on compartim menjar i afectes, ens recorda que Jesús és l'aliment, el pa de la vida (cf. Jn 6,34). És Ell qui alimenta el nostre amor, és Ell qui dona a les nostres famílies la força per anar endavant i perdonar-nos.

El pessebre ens ofereix una altra lliçó de la vida. En els ritmes frenètics actuals és *una invitació a la contemplació*. Ens recorda la importància d'aturar-nos. Perquè només quan sabem recollir-nos podem acollir allò que és important en la vida. Només si deixem fora de casa el soroll del món ens obrim a escoltar Déu que parla en el silenci. El pessebre és actual, és l'actualitat de cada família. Ahir em van regalar una petita imatge d'un pessebre especial, petita, que deia: “Deixem que la mare descansi”. Hi havia la Mare adormida i Josep amb l'Infantó allà, fent-lo dormir. Quants de vosaltres heu de compartir la nit entre el marit i la muller pel nen o la nena que plora, plora, plora. “Deixeu que la mare descansi” és la tendresa d'una família, d'un matrimoni.

El pessebre és més que mai actual, mentre que cada dia es fabriquen en el món tantes armes i tantes imatges violentes, que entren als ulls i al cor. El pessebre és en canvi una *imatge artesanal de pau*. Per això és un Evangeli viu.

Estimats germans i germanes, del pessebre en podem treure finalment un ensenyament sobre el sentit mateix de la vida. Veiem escenes quotidianes: els pastors amb les ovelles, els ferrers que treballen el ferro, els moliners que fan el pa; de vegades s'hi insereixen paisatges i situacions dels nostres territoris. És correcte, perquè el pessebre ens recorda que Jesús entra en la nostra vida concreta. I, això és important. Fer un petit pessebre a casa, sempre, perquè és el record que Déu ens ha vingut a nosaltres, ha nascut de nosaltres, ens acompanya en la vida, és home com nosaltres, s'ha fet home com nosaltres. En la vida de cada dia ja no estem sols, Ell viu amb nosaltres. No canvia màgicament les coses però, si l'acollim, tot pot canviar. Us desitjo que fer el pessebre sigui l'ocasió de convidar Jesús a la vida. Quan nosaltres fem el pessebre a casa, és com obrir la porta i dir: “Jesús, entra!”, és concretar aquesta proximitat, aquesta invitació a Jesús perquè entri en les nostres vides. Perquè si Ell viu la nostra vida, la vida reneix. I si la vida reneix, és realment Nadal. Bon Nadal a tots!

Traducció: Josep M. Torrents